

Molnár Dávid

KETTEN

A fák közé néz. Az erdő felé. A fatörzsek közti sötétségbe. A kéregmin-tákkal, a kimerevített fatörzs-lánglobogással, a fatörzstánc-pillanatkép-pel tagolt sötétségbe. Soká néz a fák közé, és hallgat, és nem mozdul, néz mereven. Neszeket hall, apró neszeket, mintha őzek, mintha netán szarvasok. A fatörzsekkel tagolt sötétségbe néz. Egy határvonal, egy egész éles határ ott, ahol elkezdődik az erdő, egyre észlelhetőbb, egyre érezhetőbb, egyre tudhatóbb. Áll a mezőn, és néz befelé, neszeket hall. A határ, az erdő határa már rendkívül éles, de nem áthatolhatatlan. Gondol rá, de nem lép át rajta. Befelé néz. A neszek. A netán szarvasok. És egyszer csak kúszás, hajlás, mozdulat. Nem a növényeké, nem a fatörzsek pillanatba zárt tánca, lobogása, történő, haladó, más és más önmagába át- meg át- változó mozdulat. Csápok mozgása, az erdő sötétjéből hatalmas polip- vagy tintahalkarok, csonttal nem tagolt karok hajladozása. A karok felé, néha apróbb kerülőkkel, de felé tartanak. Közelednek az erdő határához, a nagyon nyilvánvaló határhoz. Áll a mezőn, és néz befelé, a fatörzsekkel tagolt sötétségbe, a csápokkal tagolt sötétségbe. A polip- vagy tintahalkarok, a talán inkább polipkarok már közel az erdő határához. Most már talán át is nyúlnak rajta. És még nem, még nem nyúlnak át, és igen, át. Az erdőből a karok kinyúlnak, már egész biztosan polipkarok, szinte fatörzsvastagságúak, felé nyúlnak, kerülőkkel, de felé vonulnak. Már közel, már szinte ott, ott. Hozzá, az ingén keresztül a vállához, az inge alá bújva a mellkasához, a mellbimbójához, az ajkához, a félig nyitott száján keresztül a nyelvéhez, a szápadlásához, a bokájához, a térdéhez, a nadrágjába nyúlva a farkához, a herezacskójához, a segglyukához érnek. A feneké fölött, deréktájon, mintha csak félretolva azt, az egyik kar bekúszik a bőr alá, mint egy pulóver alá, besiklik, belül kezd el matatni. Egy másik kar az ágyéka fölött, az alhasánál, szintén a bőr alá, szintén a bőre alá kúszik. Egy megint másik a vállá és a nyaka közt bújik be. Matatnak. A csápok matatnak. Bent. Benne. Belül. Amihez érnek, a vesék, a máj, a szív, a belek, mintha maguk is tapogatók, mintha érzékeny ujjbegyek lennének, érzik a mozgolódó, matató csápokot, a tapadókorongokat, a karok nedvességét, rücskeit, hidegét. Néz. A fák közé néz. A szemei is mintha ujjbegyek, hátul, azaz belül, bent a fejében, érzi, amint egy-egy tapadókorong hozzájuk ér. De néz. Az erdő felé. És látja közeledni azt, amihez a csápok tartoznak, ami a csápokhoz tartozik, látja a fej körvonalait, ahogyan az a sötétből előhúzódkodik, ahogyan az óriás zsigertasak elő-

vonakodik, néha kicsit összelapulva két fatörzs közt, jön felé. Megáll a fejszigerszatyor, megáll az erdő határa előtt, nem jön tovább azon a fölismert határon túlra, megáll. Tisztán látszik a fej, a két kerek szemet viselő rongyhólyag, tisztán a gyomorral, szívvel megpakolt zsák, tisztán az arc nélküli herezacskó-fej. Néz az erdő felé, a polipfejet nézi, mintha két szeme tapogató lenne, mintha ahova csak néz, ott ujjbegye lenne. A fej moccan, hátra hajlik, aljánál, a karjai összetalálkozásánál, a csáp-út-elágazásnál előbukkan valami rideg, éles hússal körülvéve, akárcsak egy gumikeretben, előtűnik a karomhoz hasonló, a papagájcsőrhöz, a karvajcsőrhöz hasonló fekete polipcsőr. A testében kanyargó csápok mind e fekete csillag szétáradó sugarai. A csőr kinyílik, talán szólni akar, talán marcangolni, talán zabálni akar. Kitárul a fekete szarucsillag, benne kezek tűnnek elő, vállak, arc és haj, egy ember, egy ember van odabent. Látja a kezeit, a vállait, az ingét, a nyakát, az orrát, a száját, a szemeit, fölimeri, ráismer az arcra, az arccsont vonalára, a szemöldökre, az orrcimpákra, a borostára és a szempillára, minden látszó tagjára, mind a tagjainak mása, megelevenedett tükörképe az, polipcsőrbe költözött ikertestvére. Amaz is, a képmás-maga is olyan arcot vág, mint aki most fölismert valakit, valaki nagyon ismerőst, mint aki saját magára ismert. A csőr bezárul, becsukódik a fekete csillag, rázárul arra, aki minden porcikájában, az inge mintájában, a borosta nagyságában, a haja hosszában ugyanolyan, pont ugyanolyan. A csőr már zárva. Lassan a fej, a tasak, a zsák előre dől, újra vízszintbe áll, majd hátrább vonul, egyre hátrább, a sötétben egyre távolabb, összelapulva néha két fatörzs közt távolodik. Néz befelé. Az erdő felé. A karok most jobban elkezdenek benne mocoogni, vonaglni, nem, nem rántják ki a beleket, nem tépik ki a szívet, nem ragadják el a májat, nem szüretelik le a veséket, békén hagyják a szemeket, csak kicsúsznak. Nem marad utánuk rés, nyílás a bőrön, nincs lyuk, nincs seb ott, ahol a csápok kibújtak belőle. Néz. A fej már eltűnt a sötétben. Lekúszik róla az összes polipkar, elhúzódnak tőle az erdő felé, lassan át is kerülnek azon a határon túlra. Vonulnak befelé, a sötétség felé. Eltűnik végül az utolsó is. Néz. Még egy darabig néz befelé. A fatörzsekkel tagolt sötétségbe. Majd ellép onnan, ahol eddig állt. Ellép, hátra lép, és már nem néz oda, már nem néz az erdő felé, megfordul, megy, elmegy a mezőről, megy kifelé. Elmegy. Kimegy az útra, hogy visszatérjen oda, ahonnan érkezett.

Áll az erdő csendesén. Áll a mező üresen.

Új Forrás, 2020/7.